

x

Pastúškin: O da se mi je pomuditi.

x

«Pojdeva,» je rekel kralj in ostal do jutra pred razpelom, slaveč Boga za dobroto, da mu je razjasnil bolešno skrivnost.

Ko so se po praznikih začeli shajati gostje na dvoru, je kralj Rišar povabil viteze in vpričo njih povišal pevca Angelina v viteza z imenom «beli vitez». Podaril mu je najlepšega belca z bogato opremo in ga nagradil z zlatim darom.

Toda obljube, ki jo je dal tisto sveto noč svojemu sinu, kralj Rišar ni mogel izpolniti. Ni se podal na grob Jutin v samoto korotanskih gora. Bilo je, kakor da mu je milostna usoda naklonila samo še to, da zve do kraja povest svoje ljubezni, da spozna svojega sina. Nato mu je milosrčno zatisnila trudne oči in zaključila tako eno najburnejših življenj, kar jih pozna zgodovina starih dni.

Ko se je raznesel po svetu glas o smrti slavnega junaka, so prišli pevci od vseh strani na njegov grob. Vsepovsod so se pele pesmi o njem. Na dvoru je zavladala velika žalost, ki je trajala tri mesece, dokler se niso sešli plemiči in gospoda in se poklonili njegovemu bratu, ki je prevzel kraljestvo po njem. Takrat se je poslovil Angelin Hidar od groba svojega očeta in odjahal na svojem belcu. Obšel je vso deželo kornvelsko, da je spoznal ljubezen plemstva in gospode do mrtvega kralja — potem pa se je ločil od dvora in se podal proti morju, da se vrne v svojo domovino.

(Konec prihodnjič.)

Pastúškin:

O da se mi je pomuditi!

O da se mi je pomuditi
pri prvi čebeli,
ki gleda v resju v lilaste lampijončke;
o da mi je piti
z njo cvetovom srčno kri,
polniti z njo šesterokotne lončke!

Ali pa da mi je poganjati
s popjem zelenim iz šib.
Če pa to ne, da mi je švigati
pod gladino s tropom rib
od skalice do skalice in mimo trnkov,
nudečih mastne, dišeče gliste,
oblizniti se in švigniti dalje
in z zadnjo plavutjo iz vodice čiste
pomigati ribjim lovcem: «Kanaljel»

O da mi je sekati stoletno deblo,
naslajati se ob njegovem ječanju,
nato pokloniti se staremu panju
na tleh: «Oho, smo pa le padli.»

Ali pa da mi je drveti z vetrovi
preko streh in v dimnike tlačiti sajasti dim,
pripogibati ponosite šume,
slapu krasti pršeče dragulje,
cefrati oblake v majčkene, majčkene krpe.

V srpanu da mi je biti zrelo žito,
krhati mladim ženjicam svetle srpe,
skakati pod cepci iz klasovja
in polniti skednje in kašče.

Še kaj da mi je biti — kamen,
stati tisoč vekov v piramidi
in še tisoč vekov nepremično
kakor žarka sinjina v nadglavišču.

In morda tudi: da se mi je muditi
ob grobovih z lučicami in venci
in istočasno ob zapuščenem grobu
in pri črvih pod lučicami in venci
in pri črvih zapuščene gomile
in rajati s črvi, s temi in onimi.

Pa da mi je biti morda železen steber,
podpirati most sredi deroče reke
in ugibati, naj li odmaknem ramo,
ko priropoče vlak poln vojaštva,
hitečega na brezumen pokolj.

O da mi je biti še to in ono in vse obenem,
imeti neprestano podroben izvid
o vsem, kar giblje se in kar miruje,
kajti krog mene pleše preveč lepot,
jaz pa sem le ena sama sredi med njimi,
dasi lažem, ker vem, da sem skupek
nešteti, nesluteni, nedostopni lepote.

O da se mi je pomuditi,
preden kaj drugega sodim ali verjamem,
vsaj pri svoji lastni biti,
vsaj pri sebi samem!